Ο Παμμέγιστος
Ελευθέριος Βενιζέλος !

Γράφει **ο Πάνος Ν. Αβραμόπουλος**

«Στην πολιτική ιστορία ενός έθνους, μερίδιο έχουν όλοι όσοι συμμετέχουν στο πολιτικό του γίγνεσθαι. Στον θρύλο όμως που εξάπτει την φαντασία και τους μύχιους πόθους ενός λαού, μερίδιο έχουν μόνον οι εκλεκτοί. Και ο Ελευθέριος Βενιζέλος αδιαφιλονίκητα ανήκει σε αυτούς, περιβεβλημένος με την αλουργίδα του λυτρωτή του Έθνους». Ο εμπνευστής και θεμελιωτής της μεγάλης Ελλάδος των πέντε θαλασσών και των δυο Ηπείρων, ο θεσμικός και νομοθετικός εκσυγχρονιστής της δημόσιας ζωής, ο ριζοσπαστικός μεταρρυθμιστής τέλος της εθνικής παιδείας που στο πρόσωπό του εξηύρε έναν αμετανόητο «εραστή» της. Ο πολιτικός του οποίου - κατά τον φανατικό του αντίπαλο και ιδρυτή της ***«Καθημερινής»*** ***Γεώργιο Βλάχο*** – ***«η μορφή απλώθη ως παμμέγιστον φώς στον τόπο ... ο οποίος κατέστησε με τον πλούτον του νού του διπλήν την πατρίδαν του. ..»***. Δεν αναγορεύτηκε όμως απο την ιστορική μνήμη ο Ελευθέριος Βενιζέλος, σαν ο κορυφαίος πολιτικός μόνον της εποχής του. Επτά δεκαετίες παρήλθαν απο τον θάνατό του και ο επαναστάτης του Θέρισου εξακολουθεί να αποτελεί την βασική διαιρετική τομή του πολιτικού μας πεδίου. Ποιά συστατικά στοιχεία όμως συνέθεταν την αριστουργηματική πολιτική φυσιογνωμία του αείμνηστου Εθνάρχη, μέσω των οποίων πραγμάτωσε το απροσμετρήτων διαστάσεων -και με διεθνή κυρίως αναγνώριση ... -εθνικό του έργο; Ο ***«γιός του ψηλορείτη»*** όπως μυθιστορηματικά προσωπογραφήθηκε απο τον πατριάρχη της ελληνικής δημοσιογραφίας και ακαδημαϊκό Σπύρο Μελά, διακρίθηκε πάνω απο όλα για τον ευφάνταστο ρεαλισμό του. Ενοράσεις μεγαλόπνοες και τολμηρές που εδράζονταν όμως στην ψυχρή, θετική και ρεαλιστική αποτίμηση της πραγματικότητος, εν παραλλήλω με ευφυείς συλλήψεις και ιδέες είχε ο Ελευθέριος Βενιζέλος. Τούτα τα στοιχεία εξάλλου συντέλεσαν, στο να αποδεσμευτεί πολύ ενωρίς απο τις κομματικές αλυσίδες. Ενώ η πρωτοποριακή εγκαθίδρυση του ακομμάτιστου «κράτους δικαίου» που συνοδεύτηκε απο προοδευτική κοινωνική πολιτική ιδίως κατά την δεκαετία του 1910, όσο αυστηρά και αν αποτιμηθούν, συνέδραμαν την κοινωνική συνοχή και την στρατιωτική θωράκιση της χώρας με τις συνεπαγόμενες επωφελείς εθνικές και διεθνοπολιτικές προεκτάσεις. Απόρροια των οποίων υπήρξε η εγγραφή σοβαρών παρακαταθηκών απο την Ελλάδα, στην προσπάθεια αναβάθμισης του διεθνοπολιτικού της status.

Απο την άλλη ο Ελευθέριος Βενιζέλος αποτέλεσε έναν απο τους ολίγους Έλληνες πολιτικούς που δεν φοβήθηκαν το πολιτικό κόστος, που συνεπήγετο η χαλιναγώγηση των ακόρεστων παθών των λαϊκών μαζών. Οταν παρίστατο ανάγκη πρόταξε σθεναρά την αντίθεσή του στα φαινόμενα του εκμαυλισμού και της φαυλοκρατίας καταβάλλοντας ασφαλώς και το απαιτούμενο κόστος, που προσήγγισε μέχρι και αυτήν την φυσική του εξόντωση. Μια δολοφονική απόπειρα άλλωστε στον σταθμό της Λυών στο Παρίσι στις 30 Ιουλίου του 1920 - δυο μέρες μετά, απο την υπογραφή της Συνθήκης των Σεβρών, με την οποία υλοποιούνταν το όραμα της Μεγάλης Ελλάδος !!! - καθώς και η δολοφονική απόπειρα το βράδυ της 6-ης Ιουνίου του 1933 στην Λεωφόρο Κηφισίας όταν επέστρεφε απο το σπίτι της πολυαγαπημένης του Πηνελόπης Δέλτα, συνιστούν την άδικη αμοιβή απέναντι στον Εθνάρχη. Με την προσπάθεια ηθικής εξόντωσης να έχει προηγηθεί στην δημιουργία αναθέματος στις 13 Δεκεμβρίου του 1916 στο Πεδίον του Άρεως. Αν μισήθηκε και δίχασε ίσως μερικές φορές ο Ελευθέριος Βενιζέλος, πολύ περισσότερο όπως προαναφέραμε λατρεύτηκε και αποθεώθηκε όσο κανείς άλλος πολιτικός. Χαρακτηριστικά εδώ είναι τα λόγια του

θαυμαστή του ***Ηλία Τσιριμώκου*** «Σε αντίθεσιν με τον Bismark που μεγάλυνε την Γερμανίαν, αλλά σμίκρυνε τους Γερμανούς, αυτός μεγάλυνε και την Ελλάδα και τους Έλληνες».

Δεν είχε ελαττώματα ο εθνάρχης θα αντιτείνει ο ακριβοδίκαιος ιστορικός ; Βεβαίως και είχε. Με την φιλαυτία, τον ανεκδιήγητο εγωκεντρισμό και τον απολυταρχικό τρόπο διοίκησης του κόμματός του να δεσπόζουν. Δεν είναι ικανές όμως τούτες οι ανθρώπινες αδυναμίες, που αδιαμφισβήτητα σκίασαν το μεγαλείο του, να κηλιδώσουν συνολικά την απαστράπτουσα πολιτική του φυσιογνωμία. Παμμέγιστος υπήρξε ο Ελευθέριος Βενιζέλος και γερά θεμελιωμένος ο θρύλος του. Μιας και ο έπαινος του «Δήμου» δεν στοιχειοθετείται στις λεπτομερείς παραλείψεις - που πολλές φορές είναι επώδυνες για τους επιγόνους της ιστορίας και τους κομπάρσους της - αλλά στα έργα τα σοβαρά και τα μεγάλα που «εκτρέπουν» τον ρούν των ανθρώπινων κοινωνιών. . .

Ο συγγραφέας Πάνος Ν. Αβραμόπουλος, είναι Α΄ Αναπληρωματικός Δημοτικός Σύμβουλος Αθηναίων

www.panosavramopoulos.blogspot.gr